

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Свиленград, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.а
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200328 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-0351-000133 от 19.04.2022 година на Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на П. Д. П. с ЕГН ***** от град ***** за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 24 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 12 контролни точки.

Жалбоподателят П. Д. П., моли за пълна отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен – издаден в нарушение на материалния закон и при допуснати процесуални нарушения, както и бил издаден от некомпетентен орган и не била ясна нарушената правна норма. Сочи, че не бил извършил процесното нарушение.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят П. Д. П., не се

явява.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 10.04.2022 година около 05.00 часа свидетелят Д. Т. Ив. и колегите му А.М.А. и Г.Д. (служители на РУ - Свиленград), в град Свиленград, област Хасково, по улица „Васил Левски”, пред бистро „Гама”, във връзка с подаден сигнал, спират за проверка движещото се в посока улица „Сан Стефано”, моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка „Пежо”, модел 207 с държавен регистрационен номер ***** – собственост и управляван от жалбоподателя П. (видно от Справката относно собствеността на автомобила). На полицейските служители им прави впечатление, че водачът говори несвързано. За случая е уведомен ОДЧ при РУ – Свиленград и е поискано съдействие на дежурен служител от звено „Пътен контрол” при РУ – Свиленград. На място пристига свидетелят Бл. П. Бл.. Последният уведомява жалбоподателя, че ще му бъде извършена проверка за алкохол, разяснява му процедурата във връзка с проверката за алкохол, както и правата и задълженията на проверяваното лице – в случая жалбоподателят. Последният след като разбира за какво иде реч отказва да бъде изпробван с техническо средство „Дрегер 7510” - ARPL – 0559 за наличие на алкохол, както и отказва да бъде изследван по друг начин относно употребата на алкохол.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Бл. П. Бл. – „Младши автоконтрольор, II степен в звено „Пътен контрол” към Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя против жалбоподателя П. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 448479, серия ГА. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля Д. Т. Ив.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с отказа на П. да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя П.П., който сочи, че няма възражения против констатациите, което е вписано в съответната графа на АУАН.

На жалбоподателя е издаден Талон за медицинско изследване с № 082067 от същата дата, приложен в кориците на Административнонаказателната преписка (АНП), в който е посочено, че следва да се яви до 06.30 часа в ЦСМП – Хасково, филиал Свиленград за даване на кръвна проба. В Талона е посочено, че е връчен в 06.30 часа, като лицето отказва да получи екземпляр от него и да се подпише, което обстоятелство е удостоверено с подписа, трите имена и адрес по месторабота на един свидетел – лицето А.М.А..

Изготвена е Докладна записка от свидетеля И..

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-0351-000133 на 19.04.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган и налага на жалбоподателя административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от права да управлява МПС” за срок от 24 месеца, както и на основание Наредба № Из-2539 на МВР отнема 12 контролни точки. НП е

редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 23.05.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. В същия смисъл е и информацията, съдържаща се в Справката за нарушител. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-515/14.05.2018 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Бл. П. Бл. заема длъжността Младши автоконтрольор, II степен в звено „Пътен контрол” към Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково и от Писмо с рег.№ 351000-3325 от 09.06.2022 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че П. е санкциониран и за множество други нарушения на ЗДвП и на Кодекса за застраховането с влезли в сила НП и Електронни фишове, както и има налагани множество принудителни административни мерки.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата на депозирането ѝ в Деловодството на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59,

ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3 от Заповед рег.№ 8121з-515/14.05.2018 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейски органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 10.04.2022 година актосъставителят Бл. П. Бл. е заемал длъжността „Младши автоконтролор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, Група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (идентична с длъжността „Младши инспектор”), т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля Б., направено в открито съдебно заседание, проведено на 05.07.2022 година. Предвид изложеното актосъставителят Б.Б. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Действително, в случая в АУАН са констатирани две нарушения като са наложени санкции за едно от тях, но настоящата инстанция намира, че не е допуснато нарушение, доколкото в Постановлението изрично и ясно е означено, че наложените наказания касаят само едното от нарушенията - по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, а именно – че лицето отказва проверка за установяване употребата на алкохол в кръвта. Т.е. налице е яснота за какво точно нарушение и с какви точно наказания е наказан по административен ред нарушителя и в този смисъл – не е нарушено правото му на защита. Действително, за второто констатирано нарушение – не представя Свидетелство за регистрация на МПС, част II, не е наложено наказание с процесното НП, но този пропуск на АНО не представлява съществено нарушение, доколкото видно от данните по делото не е довел до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Освен това, с направеното в НП текстово описание е достатъчно конкретизирано нарушението, за което е ангажирана отговорността на лицето, не е налице противоречие или неяснота

между фактическото изписване на твърдяното нарушение и посочената за нарушена норма, а и не е налице и неточна правна квалификация на нарушението.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от информацията, съдържаща се в Писмо с рег.№ 351000-3723 от 28.06.2022 година на РУ - Свиленград, ето защо производството не подлежи на прекратяване в тази част поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

Безспорно установено е че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители, са категорични, че именно П.П. е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като той е спрял за проверка като е бил на шофьорското място и на него са състави АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения:

Налице е допуснато съществено процесуално нарушение на процедурата, посочена в Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози, издадена от Министерство на здравеопазването, МВР и Министерството на правосъдието (Наредба № 1 от 19.07.2017 година), тъй като в издадения на жалбоподателя Талон е посочен един и същ час на връчването му и на краен срок на явяване в ЦСМП – Хасково, филиал Свиленград – 06.30 часа, което на практика прави

неосъществимо, нереализуемо изначално правото на лицето да даде кръвна проба. Т.е. не е спазен редът на относимия подзаконов нормативен акт - съгласно чл. 6, ал. 6, т. 2 от посочената Наредба от момента на връчването на Талона до определения от контролния орган краен момент за явяване в ЦСМП трябва да има определен период от време, който е до 45 минути, а в настоящия случай и двамата момента са 06.30 часа. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че както разпоредбите, така дори и името на Наредба № 1 от 19.07.2017 година, достатъчно ясно говорят за целта на този подзаконов акт, а именно – уреждане на стриктна процедура за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества от водачи на МПС.

Действително лицето е отказало да получи Талона, но това не може да се тълкува в негова вреда, тъй като в последствие може да размисли и да реши да се яви в ЦСМП, за да даде кръвна проба, респ. да не бъде санкциониран за нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, но в настоящия случай тази възможност му е отнета поради съвпадане на посочените по-горе часове. Въз основа на всичко гореизложено Съдът намира основание да приеме, че е опорочена документална процедура за установяване отказа на жалбоподателя да се подложи както на тестване за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер 7510” - ARPL – 0559, така и да даде кръв за съответен химически анализ. Ето защо настоящата инстанция счита, че надлежният ред, който визираща разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в конкретния случай не е спазен, нещо повече – допуснато е съществено нарушение, което от своя страна, не може да обоснове отговорността на водача на лекия автомобил – жалбоподателят П.П..

Посоченото представлява съществено процесуално нарушение, което нарушава правата на жалбоподателя и води до отмяна на обжалваното НП, тъй като е нарушен редът, посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 година. Т.е. административната отговорност спрямо Пенев за нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна. В

съответствие с разпоредбата на чл. 6, ал. 8 от Наредба № 1 от 19.07.2017 година отказът на лицето да подпише Талона и да получи екземпляр от него е удостоверен с подписа, трите имена и служебния адрес на лицето А.М.А.. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание. Съдът би приел, че нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Действително в АУАН не е посочен адреса на свидетеля И., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена, местоработата му и датата на раждане би било налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не би бил наличен проблем с неговата индивидуализация. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма и изписването на относимия текст, актосъставителят е смесил правната норма и текста ѝ, респ. разделил правната норма, не би довел до различни правни изводи, тъй като този подход не би засегнал правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП. Т.е. налице би било пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира в себе си водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор и/или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и да даде кръвна проба за установяване концентрацията

на алкохол в кръвта са два различни способа, чрез които се установява употребата на алкохол. В случая в разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП те са употребени именно като две различни алтернативни възможности, които контролиращият орган следва да предостави на проверявания водач на МПС с цел да бъде установено дали управлява превозно средство след или без употреба на алкохол. Ако водачът откаже само медицинското изследване, но се беше съгласил да му бъде извършена проверка с техническо средство, тогава той не би осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Същите изводи следват и при обратната хипотеза, когато проверяваният водач откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство, но се съгласи да даде проба за медицинско изследване. По тази причина изброяването на методите, с които се установява от контролните органи употребата на алкохол не представлява различни хипотези на административни нарушения, а се касае за едно единствено нарушение, изразяващо се в това, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол, независимо по кой метод. В случая Съдът би приел, че П. е отказал да даде тестван с техническо средство за употреба на алкохол и е отказал да даде проба за медицинско изследване и би приел, че са изпълнени изискванията на Наредба № 1 от 19.07.2017 година.

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се налагат административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лв.

Административните наказания биха били правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в предвидените от закона такива – фиксирани за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не би

съществува, предвид фиксираният размер на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона б и липсвало основание за определянето им под този минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания, биха били необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 3 от Наредба № Из-2539 на МВР биха били правилно отнети 12 контролни точки, тъй като за отказ на водач да му бъде извършена проверка за наличие на алкохол в кръвта, независимо по кой метод, е предвидено да се отнемат контролни точки. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание.

Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не б и съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не б и разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не б и съставлявало маловажен случай, според Съда. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

Изложената фактическа обстановка би се установила от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 05.07.2022 година свидетели – Бл. П. Бл. и Д. Т. Ив.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за

обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Бл. П. Бл. и Д. Т. Ив.. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса (както вече бе посочено). Същите биха се ценили по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 2 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 22-0351-000133 от 19.04.2022 година на Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на П. Д. П. с ЕГН ***** от град ***** за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 12 контролни точки.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____